

дѣтъ са сжединява съ органическите тѣла, то образува вонѣщъ амиякъ и въгленна кислота. Като изключиме дивите племена въ Африка и Австралия, то почти сичките народи, които населяватъ земното кжло, еладатъ огънь и готватъ си варено ѣдене. Въ студените мѣста огъньтъ са употрѣблява още и за топлота, въ горѣщите страни съ помощта на огъньтъ проганятъ дивите звѣрове и насѣкомите; а въ умѣренните той са употрѣблява още и за фабриките. Тамъ, дѣто са намиратъ много вѣщества за горѣне, дървата са истрѣбляватъ безъ никаква нужда и въ голѣмо количество. Въ Европа твѣрде чѣсто горатъ цѣли гори; а въ Америка, дѣто земледѣлците сж принудени да си очистатъ земя за оране, сѣка година са изтрѣбляватъ голѣми пространства съ дървета.

Ето що говори единъ нѣмски преселенецъ въ Америка за тие пожари: „Въ сжбота — това са случи въ Октомврия — са появи суравъ, хладенъ и силенъ восточенъ вѣтаръ. Дойде чичо Кондратъ и нѣколко души наши сжсѣди, за да погледатъ какъ ще да гори гората. Предъ назе лѣжеха около 6 хилѣди голѣми дървета, които трѣбаше да изгоратъ до зола. За тие дървета азъ би получилъ въ Германия около 50,000 форина. Съ насжърбенно сжрце са сжбрахме ние, за да погледаме на тоя страшенъ огънь. Сичкиятъ добитакъ закарахме на противоположниятъ брѣгъ презъ рѣката; на кжщите качихме каци съ вода, и сички, съ растрѣперано сжрце, са надѣяхме, че восточниятъ вѣтаръ ще да са продължи до тогава, дорде не премине пожарътъ. Тая работа бѣше твѣрде опасна. Гората запалихме на петъ мѣста; но азъ не земахъ участие въ това дѣло —